

69 A. C. VON ESSEN – J. V. SNELLMAN 1843  
HUB, JVS handskriftssamling

Älskade Broder!

Tack för dina kära hälsningar till mig. dem ämnade jag väl att besvara med et litet bref men min Lilla Otto är nu Krasslig uti tandplågor, och ropar jemt på mamma. Hjertligt välmen snart till våra orter – ehuru du jngenting nemner därom, hoppas vi det likväl. Pappa är nu rest till Gamla Carleby. Hans ställning är nu Gudilof på så god fot som man kan önska och Hans dagar bra sorgfria för det närvarande. lilla Ottilia gläder sig så åt Brobrors hemkomst.

Lef väl nu Kära broder, och kom ihog oss snart med några rader. Alt Godt önskar jag dig af Gud, lekamliga utsigter har du nog.

Din Tillgifna Syster.  
Anna Essen.

70 C. A. HAGBERG – J. V. SNELLMAN 3.VI 1843  
HUB, JVS handskriftssamling

Bästa Broder!

Med sista posten emottog jag ditt kärkomna bref, hvilket skulle hafva varit mig ännu kärkommare, hederlige vän, om det kommit mig tillhanda icke allenast dagar utan månader tidigare. Du vet, icke allenast af våra samtal utan ock möjligen af en eller annan uppsatts, den jag i anledning af dina skrifter haft tillfälle att framlägga för allmänheten, huru stort värde jag sätter på ditt filosofiska författarskap; du vet äfvenledes att vi Svenskar anse dig som vår lärare, som filosofihins pånyttfödare i Sverige och att vi derföre äro dig icke allenast uppmärksamhet utan stor tacksamhet skyldiga. Det var denna både uppmärksamhet och tacksamhet, förenad med mera än hvad man vanligen kallar vänskapliga tänkesätt, som dicterade mina ord till dig då jag hösten 1841 råkade dig hos Martensen.

Du mins att du i bestämdaste ordalag afböjde mitt förslag att söka den nu lediga Philosophiæ præcticiæ professionen, till hvilken ingen finnes mera documenterad än du. Det är just detta afslag sammanlagdt med den omständighet att jag hela sista sommaren då jag vistades i Stockholm ej fick tillfälle att munteligen tala med dig, som nu sätter mig ur stånd att taga det steg som ditt bref tyckes antyda, ett steg som jag annars utan betänkande skulle hafva tagit. Jag har nemligen, öfvertygad om, att du helt och hållet slagit tankarna på Lund ur hågen, och ifrig att skaffa dugliga sökande, öfvertalat tvenne personer att söka, som högtidligt förklarar mig att de icke sökte deräst du blefve deras medsökande. Jag har på dina ord försäkrat dem om motsattsen och det står så mycket mindre i min makt att ändra dessa förhållanden, som den enes ansökan icke mera är i hans egna händer. Du ser här af att min heder fordrar att jag nu mera vis à vis dig förhåller mig passiv, hvilket, derom kan du vara öfvertygad, jag ej hade gjort deräst du genast, eller åtminstone icke så sent, gifvit mig besked.

Ännu mera! den ene af dessa sökande är Eloquentiæ Adjuncten Genberg härstädes, en ung man, hvars framtida befordran ligger mig